

РАДИСЛАВ КОНДАКОВ

ГОЛЯМАТА СУША

chitanka.info

Жегата бе безмилостна. Ал Джафари отиваше към халифа с провлачена походка, а чалмата се опитваше да падне от наведената му глава. Но той нито забелязваше това, нито го и интересуваше — беше твърде умислен. Всъщност, от много време, той беше все замислен и угрижен. Нямаше покой нито дено, нито нощем. Но не бе единствен — смъртна тревога беше сложила черна сянка върху цялата страна.

Твърде дълго вече ужасна суша мъчеше целия халифат. Земята беше нажежена като пещ, слънцето пареше безмилостно напуканата й, изранена кожа. Посевите отдавна бяха унищожени, добитъкът мреше от жажда, а хората се бяха превърнали в тъмни сенки, като че ли слънцето ги бе изпепелило отвътре.

Наскоро, по заповед на халифа, останалия жив добитък бе откаран до бреговете на Тигър и Ефрат, където все още се намираще вода.

И никой от старите не помнеше такова страшно бедствие — сякаш Арабия гореше в огъня на собствените си грехове.

Халифът махна на охраната да пуснат Ал Джафари. Везирът влезе и се поклони почти небрежно. Според мнозина Харун Ал Рашид не бе най-добрият халиф, управлявал тези земи, но Ал Джафари му бе верен до гроб. Имаха много различия, но голямото изпитание ги бе сближило и сплотило, и те се чувстваха като истински приятели.

Пръв продума халифът.

— Джафари, Аллах изгаря страната ни, пърли душата ни.

— Така е, господарю, така е. Но какво да сторим, като Аллах е отвърнал лице от нас и ни е изпратил неугасими пламъци — да ни изпита или заличи...

Харун Ал Рашид замълча и нервно заусуква голямата си, хубава брада, като че очакваше оттам да изскочи решението. Това му бе станало неприятен навик през последните седмици.

Изведнъж погледът на Ал Джафари просветна и той рече с плах ентузиазъм:

— Да направим голяма молитва — три дни — както пише в свещените книги! Ще съберем целия народ, войската, всички правоверни! — ентузиазмът му нарастваше бързо. — Така ще омиловим Аллах, господарю! Голям е халифатът, много гласове ще се надигнат към небесата — ще чуе Всевишният словата на Корана!

— Малко ли молебени направихме, мой верни везирию, на колко бдения просихме милост? Отвърнал е благого си лице от нас Аллах, забравил ни е...

— Този път ще е различно! — прекъсна го Ал Джафари, а гласът му се изви в странен фалцет. Зениците му се бяха разширили, а ръцете му трепереха като на старец. — Този път ще е друго! Знаем го, халифе, усещам го ей тука! — Везирът така силно се тупна в гърдите, че остана без въздух и млъкна за миг. После рече тихо, сякаш на себе си. — Този път ще ни чуе...

Халифът се сепна и остави на мира брадата си. После се обърна, въздъхна тежко и седна на близкия диван. Често се вслушваше в съветите на втория след него, а и какво друго можеше, особено сега. Ал Джафари го гледаше втренчено.

Харун Ал Рашид се изправи внезапно, дръпна силно брадата си и рече:

— Така да бъде! Нека целият народ се моли три дни, без да спре! Нека всички излезнат от домовете си и да дойдат в джамиите, да дойдат на големия площад пред двореца! Нека, който има сили, да бди и през нощта! ПравOVERНИ, да се молим на Аллах!

Халифът завърши с такъв патос, като че ли беше вече на площада, пред множеството. Ал Джафари се поклонил и побърза да изпълни заръката, за която той самият настояваше пред Харун Ал Рашид.

В целия халифат настана небивало оживление. Всички мюфтии поучаваха и подготвяха хората за голямата молитва, а главният мюфтия — шейх-юл-ислямът, заедно със своите помощници, бе забил нос в Корана и избираше молитви и сури за наряда.

През трите дни имаше служби във всички джамии, както и на големия площад пред двореца. Хиляди ръце се вдигаха нагоре, към покоите на Аллах, да просят дъжд и спасение. Безброй чела посрещна сухата земя, а вятърът разносяше шепота на много гласове, молеци за дъжд и вода.

Но — напразно!

Глух остана Всевишният! Не чу Аллах молитвите на правOVERните и слънцето печеше още по-силно и безмилостно.

Ал Джафари съвсем рухна. Бръчките по смуглото му лице бяха станали по-дълбоки, а отчаянието бе сковало крайниците му. Той се бе

скрил в една малка джамия и вече цял ден не бе излязъл, въпреки че молебенът отдавна беше заглъхнал, а хората — разотишли се.

— Велики везирю, елате, елате с мен.

Уморен глас наруши тишината и Ал Джафари се обърна. Главният мюфтия стоеше до него, беше се промъкнал безшумно, като черна сянка, гонена от слънцето.

Везирът понечи да каже нещо, но шум от трополене го прекъсна. И двамата се извърнаха. Малко, гърбаво човече бе влезнало и разпъваше килимчето. Тежка, желязна халка опасваше тънкия му врат и го правеше да изглежда още по-жалък. Беше роб. Каза три кратки молитви и след това рече:

— Аллах, в името на нашето приятелство, дай ни сега дъжд и вода!

После стана и събра килима. Но везирът и мюфтията вече не го гледаха. Чули мощния гръм, бяха изскочили навън и подскачаха като луди. Дошъл от никъде, внезапно, над цялата, измъчена земя, се изсипа пороен дъжд — толкова силен, като че се опитваше да удави всичко живо.

Везирът не бе на себе си от радост. Целият мокър, видя малка, гърбава фигура да се отдалечава с бързи крачки. Ал Джафари се втурна след него — искаше да награди човека, спасил цяла Арабия.

Макар, че бе дребен и гърбав, робът бързо взимаше преднина пред изтощения везир и скоро щеше съвсем да се изгуби от погледа му, ако на помощ не се бяха притекли трима стражи.

— Как се каваш? — задъхано го попита Ал Джафари.

— Викат ми Мусаллах, господарю *(което ще рече — носът на Бога)* — рече коленичилият гърбушко.

— Стани, робе, от днес ти си свободен! Ела да те водя при халифа! И защо бягаш като заек — та ти спаси Арабия, ти ни спаси всички! Видях те и те чух какво рече в джамията! Това е чудо!

Стражите гледаха неразбиращо, а Ал Джафари никак не бе на себе си. Терзанията, голямата умора и напрежение, както и силната радост, съвсем бяха изтощили тялото и душата му. Подхванат от войниците, той и гърбавият роб закрачиха под дъжда към покоите на халифа.

А наоколо безброй тъмни фигури скачаха и крещяха неистово — от небето се изсипваше благословието на Аллаха.

Внезапно Мусаллах спря и се поклони на Ал Джафари.

— Господарю, може ли една молба — рече робът.

— Разбира се, кажи! — рече радостно везира.

— Преди да ме въведете при халифа, да се отбием в близката джамия, да благодаря на Аллах.

Ал Джафари махна на тримата войници и всички свиха към джамията, която тъкмо подминаваха. Разбутаха хората, и влезнаха вътре. Мюфтията, който ги бе пуснал, залости здраво вратата и, по знак на везира, се оттегли встрани, а стражите останаха при вратата.

Ал Джафари направи няколко крачки и остави гърбавия спокойно да благодари на Аллах.

Робът коленичи и рече:

— О, Аллах! Родените от жена разбраха за нашето приятелство!
Вземи душата ми!

И в същия миг той се строполи на земята. Везирът скочи към него и го взе в ръцете си.

Бе мъртъв.

Чак сега Ал Джафари забеляза, колко е красиво лицето му — като на ангел.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.